

DANSK KRONIK.

I december 1953 opstod der en voldsom offentlig debat om den praxis med hensyn til *benådning af straffede landssvigere*, som er fulgt i de sidste ca. 5 år. Den umiddelbare anledning til dette røre var en meddelelse umiddelbart før jul om, at fire personer, der var idømt fængsel på livstid, var blevet benådet. Tidspunktet for disse løsladelser blev stærkt kritiseret, og justitsminister *Hans Hækkerup* beklagede, at løsladelserne havde fundet sted lige før mindehøjtideligheden for besættelsestidens faldne. Kritikken rettede sig imidlertid ikke blot mod tidspunktet, men fik et mere almindeligt sigte mod hele benådningspraxis. Justitsministeren udsendte den 28. december en erklæring, som indeholdt oplysninger om den fulgte praxis, bl. a. at alle landssvigere med straffe på 16, 18 og 20 år (med undtagelse af to) var løsladt, at der yderligere var løsladt 31 fanger idømt fængsel på livstid, og at der nu var 60 landssvigere tilbage i fængslerne, heraf 32 der var benådet for dødsstraf og 26 idømt livsvarigt fængsel. Det oplystes endvidere, at der forud for alle løsladelser havde foreligget en indstilling fra ankenævnet og fra vedkommende fængsel, og justitsministerens erklæring kom ind på nogle af de synspunkter, som havde begrundet benådningspraxis. Statsminister *Hans Hedtoft* omtalte benådningerne og den fremkomne kritik i sin nytårstale; det hed bl. a. heri, at „følelsen af afsky for de begåede ugerninger bør ikke forlede os til at opgive en moderne strafferetsplejes principper“.

Disse erklæringer bragte ikke diskussionen til ophør; der fremkom tværtimod en stadig større strøm af protester i pressen, da det blev almindelig bekendt, hvilken benådningspraxis der havde udviklet sig, og i justitsministerens redegørelse heftede mange sig bl. a. ved en udtalelse om, at „al strafs formål må være resocialisering“. Til statsministeren indsendtes ca. 50.000 navngivne protester. Af de synspunkter, som angrebene på benådningerne byggede på, kan de vigtigste resumeres således: Løsladelse efter afsoning af en så relativt lille del af de idømte straffe er en administrativ tilsidesættelse af domstolenes afgørelser, et brud på almindelige løsladelsesprincipper og følgelig en favorisering af politiske forbrydere, hvis kriminelle handlinger er begået mod betaling i fjendtlig interesse. Benådningerne er derved tillige en krænkelse af folkets retsbevidsthed, et angreb på tilliden til retsvæsenet, et forsøg på at pånøde samfundet landssvigere, som det endnu ikke er rede til at modtage, og specielt et slag i ansigtet på modstandsbevægelsen, som i særlig grad har krav på at blive forskånet for at gense drabsmænd, torturister og stikkere, og som må føle sin indsats forgæves eller i hvert fald undergivet en reducerende omvurdering, til glæde for resterne af nazibevægelsen og andre kritikere af retsopgøret. Det anførtes videre, at de 46 henrettelser nu må stå som fejlgreb, når retsfølgen for andre grove forbrydere er mildnet så ekstraordinært, og der blev peget på de generalpræventive betænkeligheder. Forskellige spørgsmål i forbindelse med expeditionen af benådningerne gav anled-

ning til kritik, særlig ankenævnets indstillende virksomhed og den manglende underretning til offentligheden.

Protestbevægelsen og diskussionen afsluttedes i *folketinget* den 15. januar 1954. Socialdemokratiet, venstre, det konservative folkeparti, det radikale venstre og retsforbundet stillede i fællesskab en forespørgsel til justitsministeren angående retningslinierne for benådning af landssvigere. Justitsminister Hækkerup gav en udførlig redegørelse, i hvilken han indledningsvis omtalte revisionen af straffelovstillægget i 1946 og ankenævnets virksomhed, som efter justitsministeriets anmodning havde omfattet dels indstillinger om strafnedsættelse i overensstemmelse med den seneste retspraxis, dels forelæggelse af sager, i hvilke individuelle omstændigheder kunne tale for benådning. Om retsopgørets omfang og forløb gav ministeren følgende talmæssige oplysninger:

Der er afsagt ca. 13.500 domme for overtrædelser af straffelovstillægget. Da det overvejende antal domme lød på nogle få års fængsel, var antallet af strafafsonere — bl. a. som følge af prøveløsladelserne — reduceret til ca. 2500 ved udgangen af 1947. I sommeren 1948 benådedes alle strafafsonere, som ville have kunnet prøveløslades inden årets udgang — d. v. s. domfældte med straffe på $4\frac{1}{2}$ —5 års fængsel —, og samtidig anmodede justitsminister *Busch-Jensen* fængselsinspektorerne om at afgive indstilling med henblik på benådning efter afsoning af den halve straffetid. Ved udgangen af 1948, altså efter indtil $3\frac{1}{2}$ års afsoning, var alle med straffe på 6 år og derunder løsladt, og antallet af afsonere var bragt ned på ca. 1000. Baggrunden for de retningslinier, som blev fulgt i 1948, var bl. a. ønsket om at få de dømte ud i samfundet, medens forholdene på arbejdsmarkedet var relativt gunstige. I 1949 blev ca. 600 af de 1000 løsladt, nu ikke blot — efter retningslinierne fra 1948 — domfældte med straffe på indtil 8—9 år, men også de fleste med straffe på 10 år. I 1950 løslodes de fleste (men ikke alle) med straffe på 12—14 år, — altså efter indtil $5\frac{1}{2}$ års afsoning. Enkelte domfældte med højere straffe benådedes på grundlag af sammenligning med strafudmålingen i nogle beslægtede sager. Ialt blev 155 løsladt i 1950; derefter blev 58 fanger benådet i 1951 og 48 i 1952, alle efter indstilling fra ankenævnet. Det drejede sig overvejende om 16 og 20 års straffe, foruden om 9 livstidsstraffe, men justitsministeren udtalte, at „efter ankenævnets udtalelse skulle straffen for at være i overensstemmelse med andre domme for forhold af tilsvarende eller alvorligere karakter ikke overstige 14—16 års fængsel“. I 1953 blev 36 benådet. „Disse benådninger omfattede 10 fanger, der var idømt tidsbestemt straf fra 18 til 20 år, og 26 fanger, der var idømt straf af fængsel på livstid, men som af ankenævnet var blevet indstillet til nedsættelse af straffen eller var anbefalet til belinget benådning uden samtidigt forslag om nedsættelse, idet den udmålte straf udfra ankenævnets almindelige skøn over foreliggende praxis var meget strengt udmålt“. Ministeren redegjorde for de syv sager, i hvilke han efter 1. oktober 1953 havde indstillet til benådning.

Om benådningssagernes expedition udtalte ministeren, at ankenævnets udtalelser havde indtaget en central stilling, men navnlig ved de grovere sager var der herudover lagt megen vægt på andre momenter, især oplysninger om forsvarligheden af løsladelse. Efter drøftelser med retspræsidenterne var landsretterne ikke hørt siden 1951 og højesteret siden 1950 kun i en del af sagerne, i de seneste måneder slet ikke.

Ministeren tog stilling til en del af de kritiske synspunkter, som var kommet til orde, og bemærkede herunder bl. a., at fængsel i 5, 6, 7 og indtil 8½ år er alvorlige straffe, at benådningerne ikke er udtryk for en omvurdering af modstandsbevægelsens indsats eller af de strafbare forhold, kun en betingelsesvis delvis strafeftergivelse, at en sådan eftergivelse ikke er nogen ekstraordinær foreteelse ved langvarige straffe, at den udøvende magts benådningsret er udtryk for en beføjelse til at afkorte straffe inden for de af domstolene fastsatte maxima, at landsvigerne ikke var blevet behandlet mildere, fordi de havde tjent fjen- den — straffelovstillægget havde på visse punkter væsentlig skærpet straffene i forhold til de normalt foreskrevne —, og at der lå en væsentlig generalpræventiv virkning i hele retsoppgøret med dets ca. 14.000 straffesager og 78 dødsdomme, hvoraf 46 var fuldbyrdet. Ministeren henviste endvidere til, at retsoppgøret i Norge næppe havde haft et strengere forløb end i Danmark.

Ministeren udtalte sluttelig, at forbrydelsernes objektive grovhed ville komme stærkere i forgrunden med hensyn til de tilbageværende fanger, som var de sværest belastede, og oplyste, at regeringen ikke agtede at søge ankenævnets funktionsperiode forlænget udover juli 1954, men ville afgøre benådningsspørgsmålene på grundlag af erklæringer fra anklagemyndigheden og vedkommende domstol og i princippet følge de almindelige retningslinier for benådning.

Under den debat i folketinget, som fulgte efter justitsministerens redegørelse, blev det fremhævet, at der var forskellige synspunkter inden for partierne, og at de partier, som havde haft regeringsmagten i den periode — siden 1948—49 —, i hvilken den omtalte praxis havde været fulgt, måtte dele ansvaret. Men indlæggene i debatten gik ganske overvejende ud på, at der var et ansvar at bære for den skete fravigelse af almindelige løsladelsesprincipper. Det blev også nævnt, at rigsdagen havde et medansvar ved at have forsømt at holde sig orienteret om udviklingen. Fhv. justitsminister *Helga Pedersen* vedstod sit ansvar for de benådninger, som fandt sted fra oktober 1950 til september 1953, og udtalte, at hun nu som dengang fandt praxis rigtig.

Debatten i folketinget mundedede ikke ud i nogen udtalelse, men de fremkomne indlæg måtte tages som udtryk for almindelig tilfredshed med justitsministerens udtalelser om behandlingen af de tilbagestående 60 sager, navnlig med ministerens tilsagn om at ville følge almindelige principper for benådning.

Fra *Dansk Forsorgsselskabs årsberetning for 1952* (herunder regnskabsåret 1952—53) kan fremhæves følgende oplysninger om selska-

bets arbejde. Der er udført tilsynsarbejde af 921 personer, blandt hvilke 276 var præster, 164 lærere (for disse to gruppers vedkommende langt de fleste uden for København), 124 beskæftiget ved handel, kontor eller landbrug, 67 ansat ved sociale institutioner. 550 af de tilsynsførende har kun haft eet tilsyn hver, 193 har haft 2—5 tilsyn, 71 har haft 6—10, og resten — godt 100 — et antal mellem 10 og 50 (enkelte dog endnu flere). Ved udgangen af 1952 havde selskabet tilsyn med 3257 personer (de prøvelssladte ikke medregnet), en tilvæxt på næsten 200 på et år. — Beretningen indeholder nogle hovedtræk af en særlig opgørelse over 763 personer, som i 1947 og 1948 fik betinget dom med tilsyn i København. Det fremgår bl. a. heraf, at 39 % af mændene og 29 % af kvinderne i løbet af en periode på 4—5 år fik ny dom til ubetinget fængsel eller særforanstaltning eller indsattes til afsoning på grund af brud på vilkårene. I disse tal har man ikke medregnet bøde- og hæftestrafte samt nye betingede domme. Der konstateres et særlig stort tilbagefald hos de unge mænd under 21 år og inden for denne gruppe igen en særlig høj procent for personer, som tidligere har været under børneforsorg (58 %).

Om forsorgsselskabets økonomiske forhold oplyses, at der i regnskabsåret er anvendt ca. 286.000 kr. til kontante understøttelser og ca. 50.000 kr. til driften af selskabets optagelseshjem. Mere end 90 % af disse penge er tilvejebragt ved medlemsbidrag og andre frivillige tilskud. Den anden side af selskabets økonomi er udgifterne til administration, lønninger og honorarer for personundersøgelser og tilsyn, som refunderes af staten. Den samlede udgift var her nær ved 1 million kr.

Formanden for Dansk Forsorgsselskab, direktør *Otto Schlegel* er i marts 1954 indtrådt som medlem af straffelovskommissionen i stedet for højesteretsdommer frk. *Bodil Dybdal*, der siden 1950 har været forsorgsselskabets repræsentant i kommissionen.

Den opgørelse over *kriminaliteten i København i 1953*, som politiinspektør *A. Haslund* foretog ved årsskiftet, viste en beskeden nedgang på ca. 5 % i det samlede antal anmeldte forbrudelser, fra 31.380 til 29.840. Som sædvanlig dækker den samlede forskydning over ret forskelligartede bevægelser med hensyn til de enkelte forbrydelsesgrupper. Antallet af grove tyverier er faldet med ca. 14 %, det samlede antal tyverier med ca. 6 %, tilsvarende med hensyn til underslæb, bedrageri og sædelighedsforbrudelser. Til gengæld er der en stærk stigning på godt 32 % i antallet af voldsforbrudelser, men dette er dog kun til dels en reel stigning, idet statistikken er påvirket af en ændret sagsfordeling mellem ordenspolitiet og opdagelsespolitiet. Det er oplyst, at også en stigning på 7 % i antallet af cykeltyverier i det væsentlige skyldes en ændring af statistikens grundlag, nemlig en ændret praksis ved registrering af en del fundne cykler. Antallet af røverier steg ganske

lidt. Drabsforbrydelserne er i år inddelt i to grupper: der var 11 familie- eller jalousidrab (inclusive forsøg) og 7 drab af anden art.

Opdagelsespolitiets totalindtryk af kriminaliteten i 1953 var: et roligt år med en tilfredsstillende nedadgående tendens.

Knud Waaben.

FINSK KRÖNIKA

Lagstiftningen på straffrättens område har också under det senaste kvartalet varit mycket ringa och inskränkt sig till de ändringar, som vidtagits i lagen om unga förbrytare. Dessa ändringar har genomförts genom en den 18 december 1953 given lag. Den kompetensfördelning, som i fråga om straffets bestämmande varit rådande mellan domstolen och fängelsenämnden, har bibehållits i lagen. Då en ung lagöverträdare vid domstol dömts till minst sex månaders och högst fyra års frihetsstraff, ankommer det på fängelsenämnden att på grundvalen av vederbörligen verkställd psykiatrisk undersökning besluta, huruvida straffet skall avtjänas i vanlig straffanstalt eller i ungdomsfängelse. Strafftiden för en till ungdomsfängelse förordnad person ökas inte enligt den nya lagen längre autoamatiskt med 1—2 år, beroende på arten av den dömdes frihetsstraff, utan förlängningen beror på fängelsenämndens prövning och kan stiga till högst ett år. Denna förlängning, som kan förordnas endast under de sex första månaderna av verkställigheten, kan fängelsedomstolen enligt prövning antingen helt eller delvis undanröja. En annan viktig ändring är den, att en ung lagöverträdare inte längre kan dömas förlustig sitt medborgerliga förtroende eller förklaras ovärdig att nyttjas i landets tjänst.

Nu förefaller det dock som om en reform av strafflagstiftningen också hos oss skulle komma i gång. Statsrådet har nyligen tillsatt en kommitté för att utarbeta partiella ändringar i strafflagens speciella del med en av justitieministeriet godkänd arbetsplan. Till kommitténs ordförande har kallats professor *Brynolf Honkasalo* och till ledamöter professor *Bruno A. Salmiala*, justitierådet *Lauri Takkunen*, justitierådet, häradshövdingen *Yrjö Lehtonen* samt lagstiftningsrådet, juris doktorn *Reino Ellilä*.

Brynolf Honkasalo.

NORSK KRONIKK

I forrige kronikk nevnte jeg at vi ikke hadde holdepunkter for å anta at ungdomskriminaliteten hos oss var steget. Dette gjelder ikke lenger. Etter de siste oppgaver fra Statistisk Sentralbyrå synes kriminaliteten for aldersgruppen under 21 år å ha steget ganske betydelig i årene 1951/52 i forhold til de tidligere år. Til gjengjeld ser det ut som om kriminaliteten for aldersgruppene over 21 år er falt ikke så lite, slik at det ikke er stigning i den samlede kriminalitet.

Tabellen nedenfor viser antall straffbare pr. 1000 innbyggere i vedkommende aldersgruppe. Det er altså *relative* tall vi har med å gjøre.

Med *straffbare* forstår vi personer som enten har fått dom eller påtaleunntatelse for en forbrytelse.

Straffbare pr. 1000 innbyggere i aldersgruppen.

14—18 år	M.	K.	18—21 år	M.	K.
1949	5,88	0,44	1949	6,48	0,59
1950	5,37	0,31	1950	6,27	0,83
1951	6,87	0,67	1951	6,86	0,84
1952	7,32	0,48	1952	7,48	0,62

Som en ser, er det i 1950 et fall i manns-kriminaliteten, men siden en ganske kraftig stigning. For de unge kvinner finner man en nedgang i 1952 i forhold til 1951.

Om årsaken til den sterke stigning i de unge menns kriminalitet de siste årene, er det vanskelig å uttale seg uten en mer inngående undersøkelse, som for øvrig lett kan tenkes å gi negative resultater. Heller ikke er det mulig å si noe bestemt om hvorfor de unge kvinners kriminalitet har utviklet seg i en annen retning enn de unge menns. Da de absolutte tall for kvinnene er nokså små, kan tilfeldigheter lett ha innvirket på prosenten, og først om noen år er det derfor mulig å si om tallene gir uttrykk for noen bestemt tendens.

De unge menns kriminalitet viser stigning såvel i bygdene som i byene. Neste tabell omfatter både kvinner og menn.

Antall straffbare pr. 1000 innbyggere i aldersgruppen 14—21 år.

	Bygdene	Byene utenom Oslo	Oslo
1950	2,19	6,39	5,69
1952	2,69	7,93	7,23

Det gunstige tall for Oslo i sammenlikning med andre byer skyldes antakelig at Oslo har en så stor forstads-befolkning. Før byutvidelsen i 1948 var tallet på straffbare større i Oslo enn i de andre byene.

Både i bygder og byer er det særlig vinningsforbrytelsene som er steget. Innen vinningsforbrytelsene viser brukstyveri av motorvogn den største prosentmessige oppgang.

Spørsmålet om de norske myndigheter er gått for langt i benådnin-gen av landssvikerne (38, hvorav de 37 er livstidsfanger, soner nå straff), har vært drøftet av enkelte aviser i tilknytning til debatten i Danmark om det tilsvarende problem der, men hittil har diskusjonen vakt mindre interesse. Det er imidlertid mulig at diskusjonen vil blusse noe opp når spørsmålet om regjeringens benådningspolitikk blir drøftet i Stortinget om noen tid, men det er lite sannsynlig at debatten vil bli av samme heftighet som i Danmark.

Bedre kostforhold skal gjennomføres i norske fengsler og tvangs-arbeidsanstalter. I et intervju med Aftenposten uttaler ekspedisjonssjef

Johs. Halvorsen bl. a. om dette: „Det nuværende kostholdet er litt magert, og ved samarbeid med Statens opplysningskontor for husstell har vi nu satt opp et regulativ, hvor næringsverdien er øket til 3500 kalorier, og som gir muligheter for større variasjoner. Det vil bli brukt mer grønn saker, istedet for skummet melk vil det bli brukt helmelk, og litt smørbrødpålegg vil det også bli. Hittil har det i regelen bare vært margarin på brødet, og en sjelden gang har det vært bevilget litt syltetøy eller pultost. Unge fanger eller fanger med tungt arbeid skal kunne få ekstrarasjoner. Jeg er av den oppfatning at utilstrekkelig kost ikke bør høre med til straffen“.

Hjemmebrenningen er etter alt å dømme steget ganske betydelig i den senere tid, noe som bl. a. synes å ha en viss forbindelse med frigivelsen av sukkeret for en tid siden og de høye priser på vin og brennevin. Som et mottiltak mot den økende hjemmebrenning har Vinmonopolets styre stilt forslag om at prisene på vin og brennevin senkes med ca. 20 prosent. Dette forslag har utløst en alminnelig diskusjon om norsk alkoholpolitikk. I en skrivelse fra Avholds-lagets Landsforbund til Sosialdepartementet heter det bl. a.: „Erfaringene har vist at prisforhøyelser fører til nedsatt forbruk og dermed til nedgang i alkoholskadene. Dette var således tilfelle i 1946 og 1950 da tilleggsavgiftene ble forhøyet. Siden har både alkoholforbruket og drukningsforsøkene vist nedadgående tendens — alkoholforbruket fra 2.41 liter pr. innbygger i 1946 til 2.12 liter i 1952. Drukningssaksfor-seelsene fra 13.6 til 10.1 pr. 1000 innbyggere i de samme år. — Samtidig har straffedømte for hjemmebrenning vist betydelig mindre tall enn før krigen. Antall straff-felte for hjemmebrenning var i 1161 i 1939 og 309 i 1952 — altså en nedgang til nesten fjerdeparten. — Det er klart at frigjøringen av sukkeret måtte føre til at tallene atter ville stige, men de tall som hittil er kommet frem, viser på ingen måte at hjemmebrenningen er forverret i forhold til før krigen. — Det som etter vår mening må gjøres, er å aktivisere politiet, eventuelt med bistand av prispoliti (utrykningspoliti), og skjerpe straffene så loven kan bli respektert“.

Den åttende nordiske kriminalrettskonferanse ble avholdt i Oslo 11.—13. februar med deltakelse fra Danmark, Finnland, Sverige og Norge. Ca. 20 delegerte deltok på konferensen, som i første rekke drøf-tet behandlingen av unge lovovertridere i alderen 18—21 år. Ekskur-sjon ble foretatt til Berg Arbeidsskole. *Anders Bratholm.*

SVENSK KRÖNIKA

I en sirkulærskrivelse till rikets åklagare om angelägenheten av omedelbart omhändertagande i brottsförebyggande syfte av lagöver-trädare, vilka gjort sig skyldiga till brott som kan anses ådagalägga

farlighet, har *riksåklagaren* gjort några uttalanden i fråga om individualpreventionen. Riksåklagaren skriver:

I flera sammanhang har, enligt vad ämbetet konstaterat, den tankegången framförts att den omständigheten att man låter individualpreventionen utgöra riktpunkten för kriminalpolitikens utformning skulle innebära att intresset att skydda samhället och de laglydiga medborgarna finge träda tillbaka. En dylik uppfattning är helt oriktig. Uppställandet av individualpreventionen som den ledande principen vid ingripandet mot lagöverträdare innebär i själva verket att de åtgärder skola vidtagas som i varje enskilt fall erfordras för att förebygga fortsatt brottslighet från gärningsmannens sida. Härav följer bl. a. att vid en avvägning mellan å ena sidan intresset ur samhällsskyddssynpunkt att en lagöverträdare, som på grund av brotts art kan befaras vara farlig, i avbidan på utredning härom berövas friheten, samt å andra sidan humanitära synpunkter och intresset av att undvika åtgärder som kunna befaras få menliga inverknings på den kommande behandlingen av den brottslige i resocialiserande syfte, intresset av omedelbart samhällsskydd måste tillerkännas obetingat företräde.

Riksåklagaren uttalar sammanfattningsvis, att då ett brott begåtts som innefattar ett särskilt hänsynslöst eller brutalt angrepp mot person, det är ur samhällsskyddssynpunkt av vikt att — i avbidan på sådan utredning om gärningsmannens person som möjliggör en närmare bedömning av farligheten — gärningsmannen omedelbart blir föremål för ett effektivt omhändertagande i brottsförebyggande syfte. Den regelmässiga formen för ingripandet utgör enligt riksåklagaren anhållande och framställning om häktning. Såsom häktningsgrund får åberopas att anledning förekommer att gärningsmannen fortsätter sin brottsliga verksamhet.

Beträffande unga lagöverträdare uttalar riksåklagaren, att intill dess att tillräckliga anordningar för en ur brottsförebyggande synpunkt effektiv provisorisk förvaring tillskapas genom övervakningshem eller i annan ordning, häktning måste av hänsyn till samhällsskyddet anlitas i fall av sådan allvarlig brottslighet som här avses även i fråga om unga lagöverträdare.

I ett uttalande i Svenska Dagbladet har tingsdomaren *Bertil Sandegren* anfört några kritiska synpunkter på cirkuläret. Han framhåller att häktningsgrund kan vara att anledning föreligger att förmoda att den misstänkte fortsätter sin brottsliga verksamhet; att brottet innebär ett särskilt hänsynslöst eller brutalt angrepp mot person eller den genom brottet manifesterade farligheten utgör sålunda lagligen icke häktningsgrund. Vid högggradigt farliga brott kan man väl häkta på mindre risk för fortsatt brottslig verksamhet än vid brott av svagare farlighetsgrad, men farligare brott förekomma och upprepas mera sällan än lindrigare brott. Beträffande häktning av unga lagöverträdare påpekar Sandegren att enligt i lagstiftarens mening sådan åtgärd får tillgripas endast i nödfall; det skall vara uppenbart, att man ej kan anordna övervakning som är betryggande med hänsyn till häktningsgrunderna, flykttfaran, kollusionsfaran och antagligheten av fortsatt brottslig verksamhet.

Frågan om anordningar för tillfälligt omhändertagande av för brott misstänkta ungdomar i ålder 15—17 år är föremål för utredning inom *barnavårdskommittén*.

För att utreda frågan om administrativa frihetsberövanden¹⁾ har tillkallats särskilda sakkunniga med revisionssekreteraren *Erik Alexanderson* som ordförande.

I direktiven för utredningen uttalar justitieministern bl. a. att samtliga spörsmål rörande förfarandet vid administrativa frihetsberövanden bör upptagas till bedömande i ett sammanhang. Det är i främsta rummet två huvudfrågor, som utredningen bör klarlägga och taga ställning till, nämligen dels frågan hur det processuella förfarandet skall ordnas och dels spörsmålet om det vid sådana förfaranden verksamma organet i första instans. De materiella bestämmelser, som reglerar förutsättningarna för ingripande, bör däremot ej upptagas till omprövning. Det framhålles vidare, att utredningen bör undersöka i vad mån de straffprocessuella principerna lämpligen bör iakttagas även då det gäller administrativa frihetsberövanden, särskilt den kontradiktoriska principen. Man måste emellertid göra en skäligen avvägning mot de mot varandra stående intressena att tillgodose rättssäkerheten och effektiviteten. Eftersom under de administrativa frihetsberövandena faller vitt skilda situationer, förutsättes att det kan visa sig erforderligt att tillskapa mer än en handläggningsordning för sådana frågor. — Utredningen bör icke endast behandla sådana fall då det gäller att avgöra om den som vistas på fri fot skall berövas friheten. Även frågan om utskrivning och kvarhållande på anstalt skall utredas.

Carl Holmberg.

Meddelelser.

TIDSSKRIFTETS REDAKTION.

Ekspedisjonssjef *Kyhn Gløersen*, Oslo, har, samtidig med at han er fratrådt sin stilling i Fængselsvæsenet, ønsket at blive fritaget for hvervet som medlem af NTfK's redaktion. I stedet for ekspedisjonssjef Gløersen er ekspedisjonssjef i Justisdepartementet *Johannes Halvorsen*, Oslo, indtrådt i redaktionen.

Tidsskriftet bringer ekspedisjonssjef Gløersen sin varme tak for hans arbejde og interesse for tidsskriftet gennem mange år og byder samtidig ekspedisjonssjef Halvorsen hjertelig velkommen som medlem af redaktionen.

KONGRES I ANTWERPEN.

Société Internationale de Défense Sociale afholder sin 3die internationale kongres i Antwerpen i dagene 19.—24. april 1954. Arbejds-

¹⁾ Jfr NTfK 1952 s. 384.